1) Je nějaký festival, na kterém by jste si chtěli opravdu zahrát? A pokud ano, proč tomu tak je?
(A naopak - je nějaká hudební přehlídka či festival, na kterém by jste nehráli ani za nic? A proč?)

2) Co si myslíte o potřebnosti soutěží v životě kapely? Jistě záleží asi na vašich hudebních cílech? ale jak je to u vás? Má to smysl, soutěžit, objíždět open-scény, podstupovat konkurzy? A je vítězství v některé ze soutěží podstatné pro život kapely (přineslo to, kromě osobního uspokojení) konkrétně něco vám - třeba nabídky od dramaturgů přehlídek, nahrávání desky a pod.?

---

1) Na festivalech hrajeme opravdu rádi,ale tolik jich zatím naše skupina neměla možnost navštívit,protože pořadatelé zatím ještě neví o co přicházejí. Rádi bychom si zahráli na Konopišti, kde jsme měli loni hrát,ale bohužel to z naší strany nešlo.
Lákají nás Prázdniny v Telči, festival Okolo Třeboně a jiné zajímavé festivaly. Vše ale záleží na pořadatelích a dramaturgickém obsazení festivalů. Festival na kterém bychom nehráli ani za nic, byl nám již nabídnut a to účast naší skupiny na předvolební kampani ČSSD. (platí to i o ostatních politických stranách).

2) Soutěžení je potřebné pro kapely,které se chtějí více zviditelnit aby popřípadě mohly být vybrány do různých festivalů,nebo hudebních pořadů. Pak už záleží na kapele zda chce každoročně v soutěžení pokračovat. Soutěže jsou alespoň pro nás provázené většinou napětím,nervozitou, malým počtem písní z kterých nemusí ani jedna vyjít zvukaři, někdy i kapele. Pravým opakem je pohodový koncert,na kterém se dá navázat úplně jiný kontakt s posluchači. Ovšem pokud přijdou. Pravdou je, že zrovna v našem případě nám vítězství v soutěži Zahrada 2001 otevřelo cestu na některé festivaly a pomohlo nám dotočit naše první album Bída. Závěrem o soutěžení - soutěžit ano,ale ne do důchodu.
Proto i my, kteří máme blíže k důchodu než k pubertě, jsme letos se soutěžemi skončili.

S pozdravem za skupinu Ginevra odpovídal Vašek Plecitý

---

1) Láká nás Okolo Třeboně, Counry Loděnica na Slovensku a vlastně všechny festivaly na kterých jsme ještě nehráli. Zní to divně, ale asi máme ten marast kolem festivalů docela rádi. I když je to často z hlediska zázemí a ozvučení dosti nepohodlné, ten boj o diváka, který třeba právě na vás není zvědavý je strašně zajímavý a poučný. A bývá tam fajn atmosféra, několikrát jsem na pódiu málem brečel radostí - když jsme doprovázeli Nezmary v písni Růže, před námi tma a Svojšický kotel s tisící svíčkami, vlahý protivítr a sbor do utrhání žil, mlčící desetitisícový dav na zahradě při Desateru, nebo Way fairing stranger s Druhou trávou na Lochotíně, z toho jsme týden nespali a byl to možná vrchol naší "kariéry"....
A druhá část otázky - je mi líto bariéry, která vyrostla mezi námi a pořadateli festivalu trampských písní v Horním Jelení. Zažili jsme tam neskutečně krásné chvíle a mrzí nás, že nás dosud vidí jako nevděčné a nekamarádské, že jsem nehráli u zahajovacího táboráku (když jsme v té době zprovozňovali pošramocený zvukový aparát pro celý festival), že jsme nebyli přítomni u nedělního sundávání vlajky (když jsme vezli v noci Ajku domů s horečkou). Že jsme jen vyzvedli vítězné ceny a ani se tam moc neukazovali (když jsem kvůli víkendové službě v práci pendloval mezi rozhlasovou redakcí a Jelením ve snaze zpropagovat tuhle nádhernou a svéráznou akci, za cenu průšvihu v práci). Je mi to všechno líto a vnímám to jako křivdu - mrzí nás, že nás už nepozvali. Doufám, že se jim podařilo vyškrábat naše jméno z pamětní placky, aby na nás mohli zapomenout. Ale naznamená to, že bychom tam nechtěli už jet hrát.

2) Soutěže jsou v prvopočátcích muzicírování často jediným způsobem, jak si zahrát na pódiu před lidmi. Navíc - tam člověk opravdu často přijde o iluze a uvidí konkrétně, co se hraje a jak to žije, jestli není úplně mimo mísu a jestli je alespoň něčím zajímavý. Má to smysl, pokud chce člověk hrát nějak aktivněji a dostat se na velké festivaly. Pamatuji se, že na první soutěže s Poupaty jsme šli opravdu jen pro to zahrát si, podívat se třeba do Olomouce na Portu a nemuset si platit lístek a ubytování. Bylo to fajn, jak jsme to prožívali, byla to určitá motivace a hnací motor - "za rok to bude lepší" a podobně. Jinak samozřejmě dnes to vidíme tak, že závodit v hudbě je blbost, ale pro začínající to smysl má. Navíc se mezi tou trémou a zákulisní rivalitou dalo najít několik spřízněných duší a byly z toho fajn výměnné koncerty. A co se týká úspěchů a vítězství - tak výhodu to má - pořadatelé vás pak zvou mimo soutěž, aby neotrávili ostatní soutěžící, že vás každý rok dávají do startovní listiny. Ale záleží na tom, jak to kdo prožívá, radost to samozřejmě přinese, ale důležitější je, že takovéto soutěžní úspěchy přinesou určitý nadhled.
A to je asi to, co méně úspěšnější kapely při svých každoročních pokusech *"dobýt svět na oblastním kole nějaké soutěže v Horní Dolní"*
postrádají. Teda myslím, objektivní nejsem.

Víťa Troníček, Poupata

---

1) Hrát se dá kdekoliv. Na každé hraní se člověk těší. Někde je nádherné prostředí (např. Telč),

jinde příjemní , zajímaví lidé, pořadatelé, kamarádi-muzikanti, které lze mnohdy vidět jen na určitém místě. Bývá pravidlem, že na většině festivalů dochází ke kombinaci obou skutečností. Na takových místech hrajeme rádi a je asi jedno, o jaký festival se jedná. Rádi bychom si zahráli třeba ve zmiňované Telči, J. Hradci, na "Zahradě"?. Několik "snů" už se nám splnilo (třeba Dobrofest).

Určitě ale vím, kde bych hrát nechtěl. Příklad: vyrazíte na festival, ujedete 250 km, dorazíte do příslušného města a projíždíte ulicemi. Marně hledáte místo konání (jste-li zde poprvé). Nikde žádný plakát nebo alespoň malý ručně psaný letáček, prostě NIC. Začínají pochyby, zda-li se zde dnes vůbec nějaká akce uskuteční. A jak se o tom asi dozvídají místní potencionální diváci? Temné předtuchy nabývají konkrétních rozměrů. Po hodině hledání konečně dorazíte na místo. Dozvídáte se, že:

a) se hraje v zapadlém koutě místního parku

b) podium je sestaveno z jakýchsi prken poskládaných nahodile systémem "kam to padne tam to padne". Při každém kroku na takovéto ploše máte strach, že zahučíte i s nástrojem v ruce někam do pr.....

c) zvukař nepočítal s tak početnou kapelou (je nás 5, z toho 4 nástroje) a pro banjo je třeba přilepit mikrofon kobercovou páskou k nějaké tyči. POŘÁD SI OPAKUJETE, ŽE PŘECE JDE O HUDBU, MÁM JÍ RÁD A PROTO TADY JSEM, ABYCH SI ZAHRÁL !

d) publikum bude tvořit 5 jiných kapel, dále 4 diváci , kteří sem náhodou zabloudili z místního baru.

e) pořadatel si při uvádění nemůže vynachválit nádhernou přátelskou atmosféru a báječný festival, který si příští rok zopakujeme.

Pěkně děkuju - nechci.

Mám pochopení pro pořadatele. Nemají to jednoduché a nebýt těchto odvážlivců-kaskadérů, nikde by kapely našeho žánru nehrály. Ale myslím, že nadšení by se nemělo zaměňovat s amatérismem a ignorancí. Doba se trochu změnila. Při pořádání, byť malého festiválku, dnes přece není takový problém zajistit slušného zvukaře a hlavně dát o tom vědět případným divákům. Vždyť tyto věci ovlivňují výsledný efekt. Pro pořadatele, kapely i diváky.Výše popsaným způsobem přece nelze pořádat takové akce. Namítne-li někdo, že nejsou peníze atd., je na místě se zamyslet, zda-li tedy takovou akci vůbec pořádat.

2) Co se týká soutěžení kapel: Ten, kdo je výborným hráčem nebo výjimečnou osobností nepotřebuje soutěžit. Prostě takový je a dřív nebo později se to projeví. Úspěch na nějaké přehlídce nebo soutěži je příjemný a může kapelu postrčit dál - pozvání na jiný festival, natočení desky atd. Takže v zásadě neodmítám soutěžení. Ale osobně se k tomu až tolik neupínám. Každý dobře ví, nebo by měl vědět, jak na tom je. To nezmění žádná soutěž. Mám rád muziku, mám k ní vztah a chci hrát nejlíp, jak umím - pro radost sobě i ostatním. Zdravím, přeju všem , aby byli skvělými muzikanty a výjimečnými osobnostmi. Hezký den.

Radim - Grasscocktail, Plzeň

1. Nějaký festival, na kterém bychom si chtěli opravdu zahrát...? To tedy je. Myslím, že snad kterýkoliv.

2. Soutěže, open scény, konkurzy - ano, je to potřeba (pozvání "někam dál" i nabídky na desku jsem skutečně dostal i díky nim); kromě toho mě na nich baví potkávání s podobně trefenými jedinci. Je to prostě příjemné, dokud jsou na to peníze. Že ano, milí eventuální podobně trefení jedinci - učitelé - živitelé rodin?

Zdraví Petr Pololáník

---

1) My jsme na skoro všech velkých "folkových" festivalech už hráli a není žádný konkrétní, na kterém bychom si chtěli zahrát. Škoda, že nejde vrátit čas zpátky. Rád bych si zahrál na Portě na Lochotínském amfiteátru v 80. letech. Do budoucna bychom si zahráli rádi na nějakém "rockovém" festivalu. Zajímalo by mě, jak by nás lidi vzali.

2) Každá kapela by si tím rozhodně měla projít. Když jsme se dali dohromady, tak jedinou možností pro nás, jak se ukázat, asi opravdu byly jen soutěže a konkurzy. Pokud kapela v nějaké takové soutěži uspěje, ke zviditelnění kapely to určitě do jisté míry pomůže. Vyhrávat Porty a Krtečky několikrát za sebou, myslím, pozbývá smyslu a stačí uspět jednou. Vyjde to, myslím, co se týče zviditelnění nastejno. Pak je třeba pokračovat mimo soutěžní klání. Hrát od srdce, pro lidi a dostatečně dlouho a pokud pořadatelé vidí, že to má úspěch u lidí (popřípadě vydavatele, že je to komerčně prodejné :-)), tak časem začínají přicházet různé a někdy docela zajímavé nabídky. Ale to víte, je to jen můj názor :-)).

Malej Honza z Načasu

---

1) Téměř pravidelně se účastníme Zahrady, takže naše nároky ve smyslu účasti na velkém festivalu jsou uspokojovány beze zbytku. Ale přece jen existuje u nás festival, na kterém bychom si rádi zahráli a to je Setkání na Konopišti. Důvod je prostý. Překrásné prostředí.
Festival, na kterém bych si nechtěl zahrát ani za nic snad ani není. Možná takové ty míchanice,

kde hrají vedle sebe třeba Arakain, Nedvědi a Kotvald (extrémní příklad). Nebo třeba výroční akce televize Nova.

2) Co se týče soutěží, myslím si, že soutěžení v oborech, kde rozhoduje subjektivní názor jedince (porota) je holý nesmysl. Pravda je ovšem ta, že my jsme na takovéto soutěži získali ocenění (Interpretační Porta ´99). Nicméně náš názor to ale neovlivnilo. Co se týče výhod plynoucích z výher v těchto soutěžích, myslím si, že záleží na konkrétním místě a pořadateli, který zve na takovou soutěž lidi, kteří mají nějakou možnost ovlivnit další růst oceněné kapely. Když na takovéhle soutěži nebude nikdo, kdo by mohl oceněného nějak popostrčit dál, je mu ta výhra prakticky k ničemu. Částečný význam mají snad jen takové ty open scény, kde si dramaturg vybere kapelu například do hlavního večerního bloku. Ale zase je tam ten subjektivní názor toho jedince, který nemůže ani tušit jak budou na "jeho vítěze" reagovat večer diváci v hledišti. Jediné komu to trochu prospěje je ten vítěz, který bude hrát před plným sálem, a bude záležet jen na něm, jak se s tím vypořádá.
Myslím, že v tomto směru to dělají dobře ve Folk & Country, kteří držitele Krtečků protáhnou všemi akcemi, které pořádají. A protože tyto akce jsou hojně navštěvovány příznivci tohoto žánru, tak zájem o takovou kapelu jde samozřejmě nahoru. A navíc ostatní kapely mají zájem o konkurzy, když vidí, že úspěch na takovémto konkurzu k něčemu je.
Přejeme všem soutěžícím hodně úspěchů.

Jan Mirovský & Vomiště

---

1) Přehlídka, kde bych si rád s kapelou zahrál - takových je hodně. V republice je spousta krásných akcí, někde už jsem hráli, někam se určitě ještě podíváme. Já sám mám nesplnitelný sen. Zahrada - ovšem ve Strážnici, scéna Zámek a my na pódiu. Nevím proč, ale to místo, ta atmosféra.... A jestli je nějaká přehlídka kam rozhodně ne? To snad ani ne...

2/ Soutěže, konkursy...určitě to význam má. Kdyby v ničem jiném, tak v tom, že začínající kapela je tam, vidět, slyšet a je to vlastně pro spoustu takových lidí jediné místo, kde je mohou slyšet dramaturgové nebo lidi, kteří se v žánru pohybují. A pokud se kapela dostane do finále, pak je určitě výborné, že ji slyší spousty lidí. Hlavní přínos vidím v tomhle. Vydavatelé a podobně - to je věc odjinud.
Pokud nejsi na módní vlně, která - a to si nebudeme lhát - funguje i ve folku a příbuzných žánrech. Takže soutěže - a to jakékoliv - určitě smysl mají. Záleží taky na pořadatelích, co jsou ochotní a schopní vítězům umožnit, zajistit, co pro ně získají.

Martin Šíl & Lidee noire

---

1) Nie je taký festival, po ktorom by som vyslovene pásla. Odrástla som na festivaloch, prešla cez rôzne výberové kolá a začínam si hovoriť "dosť". Neviem, možno je to vekom, hoci nemám 50 rokov, začínam cítiť potrebu utiahnuť sa na akcie, kde ma bude počúvať hoci len 20 ľudí. Začínam sa ukomorňovať a účasť na festivaloch tento rok dobrovoľne prerieďujem. Kto vie, možno v budúcom roku zmením názor...

2) Ale hej, myslím, že na začiatky účinkovania v hudobnej scéne sú dobré súťaže. O človeku sa dozvie viac ľudí, prídu ponuky na ďalšie hrania, na súťaži ma taktiež našla moja druhá skupina. Súťaže takisto kladne prospievajú na posun hudobníka k lepšiemu, pokiaľ chce byť ďalej. No hoci som vyhrala viacero súťaží, dovolím si tvrdiť, že poradie v súťažiach ako také, nie je žiadnym ukazovateľom. Niekedy zohrá úlohu výber poroty, inokedy stav rozpoloženia poslucháčov. Každý človek má to svoje, čo mu rezonuje s jeho predstavami o "správnej hudbe", takže dokonca ani súbor porotcov nemôže byť hlavným ukazovateľom toho, čo je dobré, ani čo by ako chceli byť objektívni. Hlavným kritériom v súťažiach býva najčastejšie kvalita odohrania. A čo takto vymeniť kvalitu napríklad za "liečivosť hudby"?

Jana Kúdelová, písničkářka

---

1) Rád si zahraju kdekoli o to někdo stojí. Každý rok mi Samson říká, že příští rok určitě budu hrát na Muzice. Také sbírám síly poprvé oslovit Aligátora, zda bych mohl přijet do Mohelnice - nikdy jsem tam nebyl ani jako divák... Pak bych se rád jednou nějak prosmýkl na Sigorda do Prešova a Country Lodenicu do Piešťan... vůbec bych rád hrál na Slovensku více...
K druhé části otázky - kde bych nehrál ani za nic, se snad sluší dodat, že většinou hraju právě za to nic. Jsou akce, kde jsem ochoten si zaplatit cestovné a startovné apod., na druhou stranu znám i chvíle, kdy se člověk musí vzepřít v duchu: "Když už se mi tam nelíbí, tak za to chci aspoň třeba pětikilo jako bolestné."

2) Soutěže vřele doporučuji. Lze tam sehnat spoustu kontaktů na kapely i pořadatele, všechno lítá, má to spád. Sám jsem prošel asi všemi soutěžemi, co kdy jsem mohl absolvovat: Folkový kvítek, Příbramský huntík, Brána, Dětská Porta, Kytarový meeting Ostrava, Porta Plzeň, Trampská Porta, Zahrada, Orlovský špagát, Moravský vrabec, Čechtická lilie, Strunobranie, a

desítky open scén. Mám-li to nějak shrnout, tak soutěžení na open scénách je dobré leda k tomu, když chci na nějaký festival získat volňásky. Kdo hraje na open, zpravidla dostane permanentku i na večer. Open scény, snad s čestnou vyjímkou té na Zahradě - blahé paměti - mi jinak nic hmatatelného nepřinesly. Ale jsem za ně rád a v určité fázi hudebního vývoje jsou, podle mě, velice dobrou zkušeností. Naopak vše podstatné mi zatím přinesly soutěže. Nejvíce si asi vážím Folkového kvítku 97 a v loňské Trampské Porty, na základě které jsem se mohl objevit i na velkých pódiích pod patronací Folk&Country. To byla zatím největší cena, jaké jsem soutěží dosáhl a děkuji za možnost to zažít.
PS: Letos je zřejmě poslední rok, kdy soutěžím.

S pozdravem "Hrrr na ně..." (na ty soutěže, pochopitelně :-)))

Jeroným Lešner

Chcete-li nám také odpovědět (či v budoucnu odpovídat) na otázky Folkfóra, pište na mail jirka@folktime.cz. Stejně tak budu velice rád, napíšete-li mi otázky, které byste měli chuť položit kolegům muzikantům?